

Chương 90

Cầu Thân

Hoàng lão cha mắt thấy nháo thành như vậy, rớt cuộc ngồi lại không được, đứng lên nói với Lâm lý chính: "Trong nhà nháo đến như vậy, thêm phiền toái cho lý chính. Đổi một ngày khác ta bồi tội với lý chính."

Nói xong, hung hăng trừng mắt nhìn đại nhi tử, nặng nề "hừ" một tiếng, chấp tay sau lưng bước nhanh ra ngoài.

Mọi người vội kêu Hoàng Lão Thực và Phùng Thị ngăn cản.

Hoàng Lão Thực đứng lên đuổi theo ra ngoài, cha hấn sớm đi xa.

Vừa quay đầu, nhìn thấy Hoàng đại nương cũng nổi giận ùng ùng đi ra, vội vã ngăn cản cầu khẩn nói: "Nương! Đừng đi!"

Hoàng đại nương gai nhọn nói: "Không đi? Còn chỗ cho chúng ta ngồi sao?"

Rồi cũng hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, liều mạng đi.

Bọn họ vừa đi, Hoàng lão Nhị dĩ nhiên cũng đi.

Phùng Trường Thuận lại cười rộ lên, kêu Phùng Thị đứng lên bung nước ra, pha trà một lần nữa cho đám người Lâm lý chính. Lại hướng bọn họ bồi tội, nói vì chuyện nhà của con rể liên lụy bọn họ bị khinh bỉ vân vân.

Lâm lý chính nhin không được trách cứ hấn hôm nay quá lỗ mãng tranh cường.

Phùng Trường Thuận cũng không bác bỏ, chỉ lặp lại lời xin lỗi, nào có chút kiên cường lúc này.

Mọi người nghe xong trong lòng dễ chịu rất nhiều.

Phùng Trường Thuận thấy sắc mặt mọi người hòa hoãn xuống, mới nói: "Ta cũng không có biện pháp. Nếu không làm như vậy, sau này một nhà con rể càng khó qua. Các người đều nhìn thấy hấn căn bản không cảm thấy mình bất công. Ta nói rõ ra, hấn không chịu nhận sai cũng không sao. Sau này còn như vậy cũng nên cố kỵ người trong thôn nói nhảm. Không giống như lúc trước, mọi người căn bản không hiểu được."

Mọi người sôi nổi gật đầu.

Chỉ có Lâm lý chính lắc đầu, hiển nhiên không đồng ý với hấn nhưng không nói thêm gì.

Gia gia nãi nãi đi, tử muội Đỗ Quyên cũng đứng lên.

Hoàng Lão Thực tới ôm lấy Đỗ Quyên, hỏi Phùng Thị: "Có nấu nướng gì chưa? Lấy một chút cho Tước Nhi và Đỗ Quyên ăn. Náo loạn một lúc lâu rồi sợ là đói bụng."

Phùng Thị dì thường thuận theo, gật gật đầu, ôm lấy Đỗ Quyên từ trong tay hắt, đón Hoàng Tước Nhi và Lâm Xuân, Cử Nhi đi phòng bếp.

Đỗ Quyên nhẹ nhàng thở ra, rót cuộc chịu đựng qua một kiếp này.

Phía sau, Lâm lý chính cũng thở dài. Biết có Phùng Trường Thuận ở đây, có thỉnh Hoàng lão cha, hắt cũng không chịu đến, chỉ có thể đổi 1 ngày khác rồi quyết định.

Lúc mọi người đều bận rộn, Nhậm Tam Hòa kéo Lâm Đại Mãnh đi ra ngoài.

Vì thế, ăn xong cơm tối, các lão nhân trong thôn ra về, Lâm Đại Mãnh đại diện Nhậm Tam Hòa hướng Phùng Trường Thuận cầu hôn, xin cưới tiểu khuê nữ của hắt Phùng Minh Anh.

Phùng Trường Thuận sững sốt một chút rồi lập tức quả quyết cự tuyệt, "Ta từng gả khuê nữ vào núi, đã hối hận vô cùng, còn muốn đưa tiểu khuê nữ đi vào sao? Việc này không được!"

Lâm Đại Mãnh cũng không sót ruột, ha hả cười nói: "Phùng thúc, Nhậm huynh đệ ngươi cũng đã gặp, đó là người nào? Không phải là người bình thường có thể so."

Phùng Trường Thuận vẫn không động tâm, như trước lắc đầu.

Con gái út của hắt xinh xắn, tính tình lại tốt, rất nhiều người tới cửa cầu hôn, sao chịu gả vào núi chứ.

Nếu đại khuê nữ qua thật tốt, việc này còn thể thương lượng.

Nhưng nhà đại khuê nữ nháo thành như vậy, hắt mới không ngốc thêm lần nữa.

Nếu sau này tiểu khuê nữ cũng qua không tốt, thân già cõi này của hắt không hắt còn có thể như hôm nay, dẫn theo một đoàn con cháu vào núi làm chỗ dựa cho khuê nữ.

Lâm lý chính cũng khuyên giải, nói nhân phẩm Nhậm Tam Hòa khó được, gần như gia đình có khuê nữ trong thôn, không ai không muốn đem khuê nữ gả cho hắt. Hôm nay không biết làm sao, hắt coi trọng Phùng Minh Anh.

Ý của hắt thật rõ rệt, cảm thấy Phùng Minh Anh không xứng với Nhậm Tam Hòa.

Hai cha con thay nhau khuyên bảo. Phùng Trường Thuận hôm nay chịu đủ bực bội từ thông gia, sinh ra mâu thuẫn với thôn Thanh Tuyền, chết sống

không chấp nhận. Bởi nói thật ra cách quá xa, nếu thật gả vào, khuê nữ có chuyện gì thì không thể mượn sức nhà mẹ đẻ được.

Tóm lại, là hấn sợ khuê nữ sau này bị khinh bỉ, nhà mẹ đẻ không thể chiếu ứng kịp thời.

Lâm Đại Mãnh không có biện pháp, đành phải đi ra ngoài thuật lại với Nhậm Tam Hòa.

Hấn cho rằng Nhậm Tam Hòa sẽ thu tâm tư lại, ai ngờ hấn lại tự mình ra trận, trực tiếp vào phòng ngồi đối diện Phùng Trường Thuận, cùng hấn nói chuyện.

"Mặc kệ người muốn gả khuê nữ cho hạng người nào, tại hạ tự tin sẽ không so với người nọ kém. Cho dù là lập một phần gia nghiệp trong thành trấn ngoài núi, đối với tại hạ mà nói, cũng là chuyện rất dễ dàng. Chỉ là tại hạ thích thanh tĩnh, không muốn đi ra ngoài mà thôi. Lúc trước người gả khuê nữ đến đây, chẳng phải lúc đó cũng vì trong núi này an ổn sao?"

Dưới đèn, Nhậm Tam Hòa nhìn chằm chằm Phùng Trường Thuận, ánh mắt thập phần sắc bén.

Phùng Trường Thuận há miệng thở dốc, không biết nói gì cho phải.

Hấn thực không quen ánh mắt của Nhậm Tam Hòa cao ngạo nhìn xuống hấn, khiến cho hấn cảm thấy có một loại áp lực, chân tay luống cuống, thật là kỳ quái!

Do dự nửa ngày, hấn cố nở nụ cười nói: "Nhậm tiểu ca là nhân vật. Ta không muốn kết thân là bởi vì..."

Nhậm Tam Hòa ngắt lời hấn: "Ta biết vì sao người không nguyện ý kết cửa thân này, không phải là lo lắng tiểu khuê nữ giống như tỷ tỷ nàng sao. Việc này người yên tâm, tại hạ có thể phát thề: Đã cưới nàng, nhất định sẽ đối với nàng tốt. Còn có, đã cưới muội muội, dĩ nhiên có thể chiếu khán tỷ tỷ và tỷ phu. Hoàng gia có chuyện gì, tại hạ sẽ không ngồi yên không để ý đến."

Nghe thế, Phùng Trường Thuận mới động dung.

Hấn cau mày suy tư một hồi lâu, lại cùng đại nhi tử thắp giọng thương nghị vài câu, mới nói: "Nhậm tiểu ca có thể để ta nghĩ một đêm, ngày mai sẽ có câu trả lời? Dù sao chúng ta ngày mai mới đi."

Nhậm Tam Hòa khẽ gật đầu nói: "Cũng tốt. Tóm lại đây không phải là một chuyện nhỏ."

Vì thế đứng dậy cùng với Lâm Đại Mãnh, Lâm Đại Đầu đi ra ngoài.

Nơi này, Phùng Trường Thuận cẩn thận hỏi thăm Lâm lý chính về Nhậm Tam Hòa.

Phùng gia tiểu nhi tử Phùng Hưng nghiệp nói: "Cha, không thể đồng ý. Địa phương quý quái này, đi vào một chuyến khó như vậy. Tiểu muội gả vào đây, sau này muốn thăm nàng một chuyến cũng khó."

Phùng Trường Thuận không để ý hấn, như cũ thấp giọng hỏi Lâm lý chính.

Đang nói, Nhậm Tam Hòa, Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu lại tiến vào, đem đồ trong tay từng món đặt hết lên bàn, nói: "Mặc kệ Phùng thúc có đáp ứng hay không, cháu đều muốn xuất ra thành ý đi cầu thân. Đây là sinh lễ. Nếu Phùng thúc ứng cửa thân này, cháu sẽ có danh mục quà tặng khác dâng lên."

Bất tri bất giác, khẩu khí nói chuyện của hấn cùng cách dùng từ đều thay đổi.

Phùng Trường Thuận lại bị sinh lễ trên bàn làm sợ ngây người.

Trước kia hấn thu thổ sản vùng núi, dĩ nhiên biết hàng.

Trên bàn bày một cái hộp gỗ, mở ra bên trong là hai cây nhân sâm già, tùy tiện để chung với nhau. Một hộp khác lót vải lụa, phía trên đặt bốn cái lộc nhung chưa xử lý. Còn có một xấp da cáo thật dày, trắng có hồng có. Còn có mấy tấm không biết là da gì và da gấu, một tấm da hổ và hổ cốt. Còn có chút dược liệu quý hiếm ...

Phản sinh lễ này, bọn họ tiểu hộ chưa từng thấy qua.

Phùng Trường Thuận khiếp sợ, không phải vì giá trị của những thứ này, mà là người có những thứ hiển nhiên là rất có bản lĩnh. Bằng không, rừng sâu núi thẳm không phải là nơi tầm thường, những vật này đâu phải tùy tiện có được!

Ngưng nửa ngày, hấn mới nói: "Nhậm tiểu ca không phải là người bình thường, có thể coi trọng khuê nữ ta, đó là phúc khí của nàng. Bất quá, mối hôn sự này không thể không suy nghĩ, nói cho cùng quan trọng vẫn là hợp duyên, vẫn nên để ta suy nghĩ thật kỹ mới nói."

Nhậm Tam Hòa gật đầu, vừa muốn trả lời, chợt nghe một tiếng "Không được", không khỏi sững sốt.

Mọi người quay đầu nhìn về hướng âm thanh, lại không phát hiện được gì.

Đang nghi hoặc, một người nhỏ bé chen chân đến bên cạnh Phùng Trường Thuận, kéo cánh tay của hấn, ngửa đầu trong trẻo nói: "Ông ngoại, ta muốn đi lên."

Bây giờ Phùng Trường Thuận mới hiểu được là cháu ngoại tới.

Hấn ha hả cười ôm Đỗ Quyên lên đặt ngồi trên đùi, sáng giọng: "Người biết cái gì!"

Hoàng Lão Thực cũng vội vàng nói: "Quyên Nhi, đừng làm rộn ông ngoại. Đến đây, cha ôm ngươi!"

Đám người Lâm lý chính đều buồn cười nhìn bé gái.

Đỗ Quyên nằm dài trên mép bàn. Ánh sáng của ngọn đèn soi rõ hai má trắng hồng của nàng, lông mi thật dài tạo thành một cái bóng dài nhưng cũng không che lấp được ánh sáng phát ra từ đôi mắt đen thẳm sâu kín, đang nhìn chăm chú vào Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa không cười, rất nghiêm túc nhìn nàng một hồi, nhỏ giọng hỏi: "Sao lại không được?"

Đỗ Quyên nghĩ ra rất nhiều lý do:

Ngươi thích tiểu di ta sao?

Là vì ta mới cưới tiểu di?

Đây tuyệt đối không được!

Lại lịch ngươi không rõ, có ý đồ gì?

Tương lai có cuốn tiểu di vào đấu tranh không, rồi thành vật hi sinh?

Vân vân và vân vân...

Nhưng vạn điều nghi hoặc, nàng không thể hỏi, chỉ có thể chu môi nói: "Không cho ngươi cưới tiểu di." Thực bá đạo, thực trẻ con.

Mọi người đều cười ha ha.

Nhậm Tam Hòa như cũ không cười. Cũng không để ý mọi người trêu ghẹo, phảng phất như trước mặt chỉ có Đỗ Quyên, chăm chú nhìn chăm chăm nàng hỏi lần nữa: "Vì sao?"

Đỗ Quyên nghĩ vì sao vì sao, sao ta có thể nói với ngươi?

Tròng mắt nàng chuyển động, nghiêng đầu hỏi: "Sao ngươi muốn cưới tiểu di?"

Tại sao muốn cưới?

Dĩ nhiên là vì sống sinh con nối dõi tông đường.

Mọi người cười vang, hòa tan bầu không khí có chút nghiêm túc vừa rồi.

Vừa thu thập xong phòng bếp đi lên, Phùng Thị lúng túng không thôi, bước lên phía trước ôm Đỗ Quyên từ trên tay Phùng Trường Thuận, vừa khiển trách: "Sao ngươi tinh nghịch như vậy? Người lớn nói chuyện, ngươi con nít chen miệng làm gì?"

Nhậm Tam Hòa vội vàng ngăn lại, nói: "Tẩu tử để nàng ở đây. Thật thú vị."

Phùng Thị đành dừng tay, hai mắt cảnh cáo nhìn chăm chăm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nhìn nàng hì hì cười nói: "Nương, ta không tinh nghịch."

Nhậm Tam Hòa nghiêm túc trầm ngâm, mới nói với Đỗ Quyên: "Tiểu di người... Là người con gái thuần lương. Từ cách nàng đối đãi người và Tước Nhi có thể nhìn ra, nàng rất ôn nhu hiền lương. Từ cách nàng dạy các người làm mắm tôm thịt vụn cũng có thể nhìn ra, nàng biết trì gia xử lý công việc. Lúc ông ngoại người và gia gia cãi nhau, tiểu di người cũng nói vài câu, có tình có lý, cương nhu đầy đủ, rất có chủ kiến..."

Lời này, chẳng những mọi người nghe bị đứng hình, ngay cả Đỗ Quyên cũng nghe choáng váng.

Lời nói này rõ ràng chứng minh hẳn đã suy nghĩ sâu xa, tuyệt đối không phải tùy tiện qua loa tắc trách nịnh hót, khái quát được dung mạo, năng lực và bản tính nhân phẩm của Phùng Minh Anh, đủ thấy hẳn rất dụng tâm quan sát thiếu nữ kia.

Cha con Phùng Trường Thuận nghe hẳn tán Phùng Minh Anh như vậy, đều hết sức cao hứng.

Đỗ Quyên cũng hết cách.

Vốn nàng còn nhỏ, lời nhẹ, lại không thể ngoài sáng chỉ trích, còn có thể làm sao?

Nhậm Tam Hòa thấy nàng ngây người, tâm tình rất tốt, tùm tùm cười nhìn nàng.

Đỗ Quyên không quen nhìn bộ dáng đó của hẳn, tròn mắt chuyển động, bủ môi nói: "Tiểu di ta mới không cần gả cho người đâu. Trong núi này có gì tốt. Tiểu di nói, ngoài núi tốt hơn."

Nhậm Tam Hòa buồn bực, không khỏi oán trách lên án nàng: "Ngày trước người còn nói trong núi này có thực nhiều thứ tốt..."

Đỗ Quyên đắc ý cười nói: "Ta thích trong núi. Bởi vì cha ta ở đây, nương cũng ở đây, tỷ tỷ cũng ở đây. Cha mẹ tiểu di đều không ở nơi này, cho nên nàng không thể lại đây."

Vợ Lâm Đại Mãnh vợ thấy cái miệng nhỏ của nàng "bla bla" nói không ngừng, tuy có chút không phân rõ phải trái, nhưng thẳng ở miệng lưỡi lạnh lợi. Trong lòng nàng yêu chết, cười không ngừng nhìn Phùng Thị nói: "Ai yêu, khuê nữ của ta, cái miệng nhỏ nhắn này sao nói thương thế! Nhậm huynh đệ, xem ra mỗi hôn sự này người phải yêu cầu cháu ngoại đáp ứng trước, sau đó mới đến phiên Phùng thúc."

Mọi người đều cười to.

Nhậm Tam Hòa lại nghĩ, Phùng gia khẳng định sẽ đáp ứng, mấu chốt là Đỗ Quyên.

Nghĩ xong, hắn ôn nhu hỏi Đỗ Quyên nói: "Nếu tiểu di ngươi đáp ứng thì sao?"

Đỗ Quyên cảnh giác nhìn hắn Như thế nào, tính toán dùng vẽ bề ngoài quyến rũ "Lolita" ?

Chương 91

Định Thân

Đỗ Quyên có thể trả lời như thế nào đây?

Đành phải gật đầu.

Máu chột là, sự tình tiến triển thế nào sợ là nàng không thể ngăn cản.

Phùng Trường Thuận vỗ nhẹ đầu nàng, cười nhạo nói: "Lúc mẹ ngươi gả đến đây, ta cùng bà ngoại ngươi cũng không ở nơi này đâu."

Đỗ Quyên không nói gì nhưng cố ý cười hỏi: "Ta và tỷ tỷ cũng không ở đây?"

Quả nhiên, mọi người lại âm âm cười to.

Phùng Thị vội đi tới, không cho nàng nói lung tung, gọi nàng đi rửa mặt ngủ.

Đỗ Quyên đành phải nhảy xuống từ trên người ông ngoại, đi theo nương.

Trong phòng bếp, Phùng Minh Anh dẫn Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên nấu nước rửa mặt rửa chân.

Hồi nãy nàng ở phòng phía đông, đã biết chuyện Nhậm Tam Hòa cầu hôn, cũng nghe thấy được Đỗ Quyên nói không cho nàng gả tới đây. Lúc này mặt nàng đỏ hồng nhìn Đỗ Quyên, xấu hổ cười, không biết nên mắng nàng hay như thế nào.

Đỗ Quyên cũng nhìn nàng ngây ngô cười.

Trời đất chứng giám, nàng vì tiêu di tốt, không phải muốn cầm gậy đánh uyên ương.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên ngồi trên ghế nhỏ, ngâm chân trong bồn rửa.

Nàng nhìn nhìn muội muội, rớt cuộc nhện không được nhỏ giọng hỏi: "Đỗ Quyên, Nhậm thúc tốt, sao ngươi không muốn tiêu di gả cho hắn?"

Phùng Minh Anh ngồi xồm bên cạnh bọn, giúp hai chị em chà chân, nghe vậy ngược nhìn Đỗ Quyên, nhìn nàng trả lời như thế nào, rớt cuộc là tâm tư gì.

Đỗ Quyên cúi đầu suy nghĩ.

Nàng cũng muốn khuyên bảo Phùng Minh Anh đừng gả cho Nhậm Tam Hòa.

Không lý do, chỉ là nàng bất an.

Suy nghĩ một lúc, nàng mới nói: "Nhà Nhậm thúc chỉ có một người, không náo nhiệt chút nào."

Đây chính là nhắc nhở Phùng Minh Anh, người này không rõ lai lịch.

Phùng Minh Anh phốc xuy một tiếng cười, liếc nàng một cái nói: "Nhà bà nội người nhiều người, náo nhiệt, hôm nay thiếu chút nữa làm cho cả nhà người đi nhảy sông."

Đỗ Quyên nghe xong thực buồn bực.

Tiểu di nói như vậy là nhìn trúng Nhậm Tam Hòa?

Chẳng lẽ nàng nhìn trúng Nhậm Tam Hòa chỉ có một mình tự do tự tại, gả vào cửa không có cha mẹ chòng quản thúc?

Nàng nghĩ nghĩ, lại nhắc nhở: "Nếu cha mẹ Nhậm thúc tìm tới, giống như gia gia nãi nãi, không thích thì tiểu di làm thế nào?"

Phùng Minh Anh kinh ngạc nói: "Hắn không phải một mình sao?"

Đỗ Quyên cũng kinh ngạc nói: "Nhậm thúc không cha mẹ?" Cố ý nhắc nhở.

Phùng Minh Anh kiên nhẫn giải thích: "Người đều có cha mẹ. Cha nương của hắn đại khái là không ở đây. Nếu không sao hắn ở trong thôn một mình chứ."

Đỗ Quyên suy sụp câm miệng.

Cái gì gọi là "đại khái không ở đây"?

Vấn đề này có thể dùng từ đại khái sao?

Là nhất định phải biết rõ ràng!

Nàng không nghĩ ra nên nhắc nhở thế nào. Nếu tiểu di thông minh nên kêu ông ngoại hỏi thăm tình huống nhà của hắn. Bởi vì không có ai biết rõ cha mẹ Nhậm Tam Hòa còn sống hay đã mất, lai lịch nhà hắn thật thần bí. Đương nhiên, trong đó khẳng định cũng liên quan đến thân thể của Đỗ Quyên.

Ai, thật là phiền toái!

Nhưng cũng không thể hồ đồ gả cho hắn nha.

Phùng Minh Anh liếc nàng một cái nói: "Việc này đâu cần người bận tâm."

Ngay cả nàng cũng phải nghe lời Phùng Trường Thuận. Đứa bé này thật là "Hàm ăn củ cải thảo đậm tâm". (Ý nói còn nhỏ mà lo nhiều quá)

Trong nhà chính, đám người Lâm lý chính đã đi về, chỉ còn lại gia đình Phùng Trường Thuận đang thấp giọng thương nghị chuyện vừa rồi.

Phùng Trường Thuận thập phần do dự.

Quả thật nhân phẩm Nhậm Tam Hòa khó được, không phải con rể lớn có thể so, nhưng hẳn vẫn do dự.

Thì thâm đến nửa đêm cũng không quyết định được.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, đoàn người Phùng Trường Thuận rời đi.

Lúc sắp đi, hẳn kêu Phùng Thị thay hẳn từ chối mối hôn sự này.

Hẳn càng nghĩ, như cũ không nỡ xa tiểu khuê nữ. Người con gái lớn đã như vậy, nếu tiểu khuê nữ cũng không ở trước mắt hẳn, hẳn không yên lòng.

Đỗ Quyên an tâm.

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa không phải là người dễ dàng buông tha, ngày hôm sau cũng rời núi.

Năm ngày sau trở về, cười hì hì đến nhà Đỗ Quyên nhận thân.

Cũng không biết hẳn dùng thủ đoạn gì, cuối cùng Phùng gia đồng ý mối hôn sự này. Hẳn sắp trở thành tiểu dượng của Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nhìn người thanh niên trước mặt, nên gọi là thiếu niên: chừng hai mươi tuổi, tóc buộc lên nhẹ nhàng khoan khoái, mang khăn trùm đầu màu đỏ. Khuôn mặt nhu hòa nhưng đôi mày kiếm và ánh mắt sắc bén làm giảm bớt đi vẻ đẹp ôn nhu đó, cảm giác vẻ lạnh lùng nhiều hơn. Bất quá hẳn thực chú ý thu liễm, bởi vậy bình thường coi như hiền hoà.

Một thân màu đỏ sậm ăn mặc gọn gàng, càng tôn lên tư thế mạnh mẽ của hẳn.

Đỗ Quyên nhin không được oán thâm: đây là thay quần áo trang điểm qua?

Dung mạo thứ phẩm, tiểu gia tiểu hộ sao có thể so sánh được.

Nhậm Tam Hòa nhìn tiểu nữ oa mang ánh mắt khi dễ nhìn hẳn. Mỉm cười, khom lưng, nhìn chăm chú vào nàng nói: "Người không thích? Ta cam đoan, sẽ tốt với người tiểu di."

Đỗ Quyên trợn trắng mắt, thâm nghĩ việc hôn nhân đều đã định, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Lại nói, nàng cũng không dám bày ra linh hồn tư tưởng trưởng thành của mình.

Thêm nữa, nàng có lo lắng thì đây cũng là lựa chọn của Phùng gia. Nàng sẽ không đem việc này hãm trên người mình mà canh cánh trong lòng.

Cho nên, nàng làm bộ như không tình nguyện đối với hắn nói: "Người không thể khi dễ tiểu di ta."

Nhậm Tam Hòa thấy nàng không nói ra lời kinh người, nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Sao ta lại khi dễ nàng. Cưới nàng làm vợ, dĩ nhiên một đời gần nhau."

Đỗ Quyên liền hỏi hắn khi nào sẽ cưới tiểu di.

Nhậm Tam Hòa mỉm cười nói: "Phải đến sang năm. Trước hết mời cha nuôi mẹ nuôi người kiếm băng môi (bà mai)."

Vì thế, Lâm Đại Mãnh và vợ hắn thành ông bà mai, liền tiếp chạy hai chuyến ra ngoài núi. Lấy ngày sinh tháng đẻ của Phùng Minh Anh, coi tuổi, sau đó viết thư đính ước, thập phần chú ý quy củ.

Nhậm Tam Hòa cũng bận rộn. Thợ mộc và thợ đá đều đến nhà.

Thợ mộc là Lâm lý chính tự mình mang theo mấy đứa cháu, gõ đều là hương nam tốt nhất được Lâm gia thu trữ, giúp hắn chế nguyên bộ dụng cụ. Thợ đá là Vương gia.

Nhậm Tam Hòa không thường ở nhà, chuyến đi này thật nhiều ngày.

Hắn vào núi săn thú.

Tiểu định, kế tiếp là đại định, chế tác gia dụng khí cụ, còn muốn xây Đông, Tây sương phòng, tất cả đều cần bạc. Phí dụng đồ gỗ cho Lâm gia không phải là con số nhỏ.

Bận đến cuối năm, việc ở Nhậm gia mới toàn bộ hoàn thành.

Đỗ Quyên đi xem. Nhà tương lai của tiểu di thập phần chỉnh tề tinh xảo.

Không chỉ đắp thêm sương phòng, ngay cả phòng chính cũng tu chỉnh một lần nữa. Mái nhà thay ngói mới, thêm hai phòng hai bên. Vì thế, Nhậm Tam Hòa thỉnh riêng người mở lò làm ngói xanh.

Đồ nội thất, lớn từ bộ giường, thùng, bình phong; nhỏ từ bàn ghế, không gì không tốt. Bạc thềm, chân tường, sàn nhà đều dùng đá bản xanh làm nên.

Đỗ Quyên sau khi xem xong, liền cảm giác hai chữ: ghen tị!

Đỗ Quyên còn thấy ghen tị, những người khác có thể nghĩ.

Dù thôn Thanh Tuyền được địa lợi, không thiếu gỗ và đá, cũng phải coi là gỗ gì và đá gì, là người nào tạo hình chúng nó. Tay nghề Lâm gia và Vương gia không chỉ nổi tiếng ở thôn Thanh Tuyền, ở ngoài núi cũng rất có danh. Trong gia tộc đều có người hàng năm sinh hoạt ngoài núi.

Trong đó, người tức giận nhất là gia gia nãi nãi của Đỗ Quyên.

Sau lần gây gỗ trở mặt với ông ngoại Đỗ Quyên, bọn họ quả thực coi con dâu cả Phùng Thị như kẻ thù, gặp đại nhi tử cũng không hoà nhã. Phụng Cô triệt để chặt đứt lui tới với Phùng Thị.

Nghe tin Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh định thân, Hoàng đại nương nhớ tới chuyện Nhậm Tam Hòa cự tuyệt cháu gái nhà mẹ đẻ mình, tức giận đến ngã ngựa.

Tiếp nữa là chuyện Nhậm Tam Hòa tu bổ nhà cửa, mua đồ nội thất.

Đến tháng giêng, trong núi chưa rơi tuyết, vợ chồng Phùng Trường Thuận mang theo con trai lớn nhỏ, còn có Phùng Minh Anh vào núi. Nói là đến nhà khuê nữ chơi, kỳ thực là đến xem nhà mới của Nhậm Tam Hòa, nhân tiện thương nghị hôn kỳ.

Hai người Hoàng lão cha nghe nói Nhậm Tam Hòa rất coi trọng mối hôn sự này, làm vừa náo nhiệt lại phong cảnh thể diện, tưởng tượng tới bộ dáng đường hoàng đặc ý của thông gia Phùng Trường Thuận, ghen tị đến ghen.

Nhạc phụ nhạc mẫu tới, Hoàng Lão Thực dĩ nhiên muốn thỉnh cha mẹ đến tiếp khách.

Nhưng thông gia đã biến thành cừu gia, Hoàng lão cha đời nào chịu đến!

Phùng Trường Thuận cũng không giống năm rồi, hễ tới thôn Thanh Tuyền sẽ đi thăm thông gia ngay lập tức. Năm nay căn bản hấn không để ý tới, giống như con rết là kẻ không cha không mẹ.

Trong tâm tư, Hoàng lão cha kỳ vọng thông gia tới cửa bồi tội. Đáng tiếc không đợi được, niềm kỳ vọng biến thành lửa giận. Lại nghe người ta nói là hôn kỳ của hai họ Nhậm Phùng định vào ngày mười tám tháng ba. Hôm nay một nhà con rết cùng với đám người Lâm lý chính, đều tụ tập tại nhà Nhậm Tam Hòa uống rượu, hấn hấn không thể nghĩ ra chủ ý gì, nói cửa thân này không thành mới tốt.

Đúng lúc người nhà mẹ đẻ của Hoàng đại nương cũng tới thăm.

Nói đến việc này, Hoàng đại nương nói với ca tẩu: "Sớm biết là vợ của lão đại không phải là thứ tốt. Chính do nàng nói với Nhậm tiểu ca là Vinh Tử đối với Đỗ Quyên không tốt, phá hư môn thân đó. Nàng thật khôn khéo, nhét tiểu muội vào. Phi, khôn khéo như vậy, mới đến đã dạy Tước Nhi và Đỗ Quyên làm tương. Hai nàng mới bao lớn, đã học làm tương sao? Đều là dụ người!"

Nông thôn không có bí mật. Lời Nhậm Tam Hòa khen Phùng Minh Anh đã sớm truyền khắp.

Ca tẩu nhà mẹ đẻ nàng nghe xong lập tức biến sắc mặt, tức giận không thôi.

Chị dâu nàng kỳ quái hỏi: "Sao nàng muốn gả muội muội vào đây?"

Bình thường, người ngoài núi đều không muốn gả khuê nữ vào trong núi, ghét bỏ đường núi khó đi, quê mùa hủ lậu, vì vậy nàng mới hỏi như vậy.

Hoàng đại nương hận nói: "Làm chi? Còn không phải muốn đưa muội muội vào để giúp đỡ. Cho rằng bám vào Nhậm tiểu ca, lại thêm cha mẹ nuôi của Đỗ Quyên, từ nay về sau có chỗ dựa, càng không đem ta và cha hấn đặt trong mắt."

Ca ca của nàng hỏi: "Đỗ Quyên là cháu của ngươi, Lâm gia có thể bênh nàng sao?"

Hoàng đại nương bĩu môi, nói Lâm gia có ý định kết thân với Hoàng gia. Tương lai không phải Cửu Nhi thì là Lâm Xuân sẽ cưới Đỗ Quyên.

Chị dâu nàng giật mình hỏi: "Là thật? Ta còn muốn Đỗ Quyên a."

Năm trước nàng đến đã nhìn trúng Đỗ Quyên, rất xứng đôi với cháu mình. Lúc tám ba ngày, Hoàng đại nương đã cầm một bộ xiêm y của Đỗ Quyên đưa cho đứa cháu trai nhỏ nhất.

Hoàng đại nương vội vàng hỏi: "Ngươi nói là Nguru Nhi?"

Chị dâu nàng gật đầu.

Hoàng đại nương nhìn Hoàng lão cha, hai người đều có tâm tư.

Lẽ ra cùng Lâm gia kết thân, người bình thường đều cầu còn không được. Nhưng bọn hấn đã cùng đại nhi tử phân gia, rõ ràng Lâm gia thân với nhà nhi tử hơn, xếp bọn họ làm gia gia nãi nãi ở phía sau, xa cách một tầng.

Nếu đem Đỗ Quyên hứa cho cháu trai nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương, vậy thì không cần phải nói, bên kia khẳng định sẽ lấy nhà cũ bên này là chủ, thân càng thêm thân.

Bởi vậy, Hoàng lão cha là người đầu tiên đáp: "Đây là chuyện tốt. Cứ quyết định như vậy. Định thân xong kết thân."

Hoàng đại nương lại do dự nói: "Sợ vợ lão Đại không bằng lòng. Xem nàng cùng Lâm gia thân thiết, so với chúng ta còn thân hơn. Nàng muốn dựa vào cửa này thân cận thế đâu!"

Nói thật, nàng thật sợ Phùng Thị khóc nháo tìm chết.

Tính tình nàng thật cương liệt, không phải làm bộ làm tịch, là thật tìm chết.

Những lời này chọc trúng cây gai trong lòng Hoàng lão cha. Hấn vỗ bàn trừng mắt quát: "Không bằng lòng? Không bằng lòng cũng phải vui vẻ! Hừ, tưởng ý vào người ngoài nhưng cũng phải coi ta có hứa hay không! Đỗ Quyên là cháu gái Hoàng gia ta, ta muốn đem nàng gả cho ai thì gả cho người đó! Tước Nhi cũng giống vậy."

Hấn quyết định: quyết không cho cháu gái cùng Lâm gia định thân.

Nếu Lâm gia chướng mắt hấn, hấn cũng không nghĩ cùng bọn họ làm thân. Gả cháu gái cho bọn họ, con dâu càng được nước, sau này càng bất hiếu, Phùng Trường Thuận càng phong cảnh.

Chương 92

Cháu Gái Là Hoàng Gia

Tầu tử Hoàng đại nương nghe xong vui mừng nói: "Vậy thì định xuống."

Hoàng lão cha khoát tay nói: "Đứa nhỏ còn nhỏ, trước miễn bàn. Nếu nói ra bây giờ, vợ lão Đại lại nháo lên, đắc tội lý chính không nói, còn chọc tức Lâm gia. Đợi lớn một chút, chúng ta làm gia gia nãi nãi sẽ làm chủ, trực tiếp định thân gả, ai cũng không đánh rắm được."

Hoàng đại nương nhớ tới tình cảnh náo loạn lần trước, vội nói: "Đúng! Không nên nói ra trước."

Chị dâu nàng còn lo lắng, lại hỏi: "Nếu vợ Lão Thực không đáp ứng thì sao?"

Hoàng lão cha hừ lạnh một tiếng nói: "Một người đàn bà, việc này đâu tới phiên nàng nói chuyện? Đến lúc đó chúng ta làm chủ, sẽ gọi lão Đại tới lão Đại khẳng định sẽ nghe chúng ta, chỉ cần ba người chúng ta đáp ứng là định xuống. Định xong, nàng gây nỡ cũng vô dụng."

Hoàng đại nương cũng nhẩn tâm nói: "Chúng ta còn chưa chết đâu mà nàng khoa tay múa chân. Con nít mới sinh ra đã hứa nhà này, lại muốn hứa nhà kia, mắt mặt xấu hổ! Đừng nói Đỗ Quyên, việc hôn nhân của Tước Nhi nàng cũng đừng nghĩ quản."

Vừa nói vừa hướng mọi người hỏi: "Có ai vừa ý Tước Nhi không?"

Một phòng không ai lên tiếng.

Một phụ nữ cười nói: "Tước Nhi cũng không sai, rất cần mẫn, chính là tính tình nhu nhược chút, giống cha nàng, cũng phải tìm người như Lão Thực mới tốt."

Lại không ai tiếp lời.

Chị dâu bà cao hứng gọi một đứa bé khoảng ba bốn tuổi qua, sờ đầu nhỏ của hắn, cười híp mắt nói: "Xem Ngưu Nhi của ta, có xứng với Đỗ Quyên không?"

Hoàng đại nương thấy bộ dáng thông minh của đứa nhỏ, luôn miệng nói "xứng".

Kêu hẳn đến bên người, xem xét trên dưới rồi rất khinh thường đối với tẩu tử nói: "Không biết Lâm Xuân và Cửu Nhi tốt cỡ nào, theo ta thấy, căn bản còn kém xa Ngưu Nhi của chúng ta."

Chị dâu bà nảy sinh ra một ý, liền nói muốn kêu Đỗ Quyên tới, cùng Ngưu Nhi nhận thức. "Con nít chơi chung cho quen, trưởng thành quen thuộc hơn cũng dễ nói thân."

Lời này đánh động tâm tư Hoàng đại nương, nhớ tới 2 tiểu tử Lâm gia cả ngày ở bên người Đỗ Quyên, còn giúp nàng đánh Tiểu Bảo, vừa sinh khí vừa lo lắng, vội vàng gặt đầu.

Nàng kêu Đại Nữ, "Đi nhà đại bá người, nói cữu gia gia cữu nãi nãi bọn họ tới, kêu Tước Nhi và Đỗ Quyên tới dùng cơm."

Đại Nữ liền xoay người đi.

Cả nhà Đỗ Quyên và nhà ông ngoại ở trong sân nhà Nhậm Tam Hòa.

Vì vợ Lâm Đại Mãnh là bà mối, cho nên hai nhà Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu cũng ở đó.

Nhậm Tam Hòa ở một mình, không có người lo trong nhà, đám người Phùng Thị liền tự mình động thủ vào bếp nấu cơm. Nam nhân ở phòng khách uống trà nói giỡn.

Sau khi Phùng Thị náo loạn tìm chết hai lần, Đại Nữ có chút sợ nàng nên không dám đi nói với nàng. Bởi vậy nàng đứng ở cửa phòng khách, nhìn về đám người Lâm Đại Mãnh đang nói đùa với Hoàng Lão Thực, kêu lên: "Đại bá."

Hoàng Lão Thực nghe thấy vội quay đầu hỏi: "Đại Nữ, có việc gì?"

Lúc này đi mời cha mẹ, bọn họ đều không hoà nhã, sao cháu gái tới chỗ này?

Đám người Phùng Trường Thuận cũng ngừng nói cười, nhìn bé gái đứng ở cửa.

Đại Nữ bị nhiều hán tử nhìn chăm chăm có chút khiếp đảm, lấy hết can đảm nói: "Nãi nãi ... Nãi nãi kêu Đỗ Quyên đi."

Việc này, chẳng những Nhậm Tam Hòa, ngay cả Phùng Trường Thuận đều cảnh giác.

Hoàng Lão Thực lại không cảm giác, "Nga" một tiếng, cười chỉ về hướng Đông sương, nói: "Đỗ Quyên ở trong phòng đang chơi với các tỷ tỷ. Người đi gọi nàng."

Nhậm Tam Hòa gọi Đại Nữ lại, hỏi: "Nãi nãi người kêu Đỗ Quyên đi có việc gì?"

Đại Nữu dừng lại, mới nói: "Cửu nãi nãi bọn họ tới, muốn gặp Đỗ Quyên. Nãi nãi kêu Tước Nhi và Đỗ Quyên tới ăn cơm."

Mặt Phùng Trường Thuận liền khó coi.

Nếu là bình thường, nãi nãi kêu cháu gái tới ăn cơm thì không có gì.

Hôm nay lại khác. Phùng gia là nhà ngoại của Đỗ Quyên, không dễ dàng đi tới đây vì tiểu khuê nữ nghị thân, bọn họ ba ba gọi cháu ngoại đi, có ý tứ gì?

Nhưng cháu ngoại là cháu gái của người ta, hẳn không có lý do ngăn cản không cho đi a.

Không phải Hoàng gia nhắc nhở hẳn, cháu ngoại họ Hoàng sao!

Đám phụ nữ trong phòng bếp cũng nhìn thấy Đại Nữu, cũng tới hỏi chuyện gì.

Phùng Thị nghe xong trong lòng lo lắng, sợ Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi qua bên đó bị khinh bỉ. Nhưng gia gia nãi nãi gọi, không thể không đi, bởi vậy cứ trù trù.

Mọi người biết nội tình, đều lo lắng.

Nếu không cho tỷ muội Hoàng Tước Nhi đi, chỉ sợ hôm nay sẽ như lần trước, hai thông gia tranh cãi âm ỉ một trận, bên này còn không chiếm lý.

Bầu không khí đang tốt đẹp nhất thời bị phá hỏng.

Đỗ Quyên nghe nói xong, trong lòng nghĩ ra một vạn lý do nhưng không muốn đi cũng phải đi chuyến này.

Nàng chạy trước đến trước mặt Nhậm Tam Hòa, ngửa mặt cười khấn cầu: "Nhậm thúc, thịt ngon ở nhà ngoại, gia gia nãi nãi ta cũng chưa từng ăn. Ta muốn đưa một chén cho nãi nãi ta nếm thử, có được hay không?"

Nhậm Tam Hòa sững sốt, nhìn nàng rồi bắt đầu mỉm cười.

Đám người Phùng Trường Thuận nghe xong cũng sững sờ.

Nhậm Tam Hòa dừng lại nói: "Hỏi mẹ ngoại xem nấu xong thì múc một chút đi."

Đỗ Quyên nghe thế mới quay đầu, kéo tay Phùng Thị nói: "Nương, ta và tỷ đi ăn cơm sẽ trở lại. Nương, thịt chuột trúc và thịt nai nấu chín chưa? Múc một chút cho ta mang cho gia gia nãi nãi ăn."

Phùng Thị vội nắm nàng, lại kêu Hoàng Tước Nhi đi vào phòng bếp.

Hoàng Lão Thực cầm rô, mang theo hai khuê nữ đi tới nhà cha mẹ, dọc đường đi có người hỏi thăm không ngừng.

Đỗ Quyên ngọt ngào cười nói là đi đưa đồ ăn cho gia gia nãi nãi.

Nàng vừa trả lời những người thăm hỏi vừa tranh thủ dặn dò Hoàng Tước Nhi: "Tỷ tỷ, đến đó nếu người sợ hãi thì đừng lên tiếng. Cũng không cần nghiêm mặt, người cứ ngồi yên là được. Có người hỏi tới thì người nói, người nói cho đàng hoàng. Nếu không nữa thì người cười. Cười luôn không sai."

Hoàng Tước Nhi gật đầu không ngừng.

Nàng thật sự có chút thấp thỏm khản trương, bởi vậy căn bản quên mình là tỷ tỷ, không cảm thấy chính mình bị muội muội chỉ bảo có gì không đúng. Trên thực tế, dần dần nàng đã bị Đỗ Quyên dạy quen, gặp chuyện gì cũng thích hỏi ý kiến muội muội.

Đến nhà bà nội đã thấy một đám phụ nữ và tiểu nữ oa vây quanh chậu than sưởi ấm ở góc tường. Đàn ông ngồi trên bàn uống trà.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi được nãi nãi giới thiệu, đều chào hỏi, "Đại cữu nãi nãi", "Tiểu cữu nãi nãi", "Nhị biểu thẩm", "Tam biểu thẩm", "Biểu tỷ", "Đại cữu gia gia" vân vân.

Đỗ Quyên còn có thể nhớ, Hoàng Tước Nhi kêu một tiếng là quên ngay. Chào hỏi một vòng là hồ đồ như trước, phân không rõ Trương Tam Lý Tứ.

Hoàng đại nương nhận rõ trên tay Hoàng Lão Thực, hỏi là cái gì.

Đỗ Quyên vội vàng cướp lời nói: "Nãi nãi, đây là thịt chuột trúc, chén này là thịt nai, còn có thịt bò. Ta và tỷ tỷ mang đến hiếu kính gia gia và nãi nãi."

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương nhất thời vinh quang đầy mặt.

Hoàng đại nương cười không khép miệng, quay qua nói với chị dâu nàng: "Đứa bé này rất hiếu thuận."

Chị dâu nàng cũng nịnh nọt nói: "Là cháu nội, không hiếu thuận gia gia nãi nãi chẳng lẽ hiếu thuận người bên ngoài?"

Lời này Hoàng đại nương thích nghe, nặng nề hừ một tiếng, nói: "Nhìn xem, đứa bé này mới ba tuổi đã biết hiếu thuận. Con dâu cả đã một bó tuổi mà bụng dạ như chó, cho cha mẹ chút đồ là đòi chết đòi sống, thật giống như chúng ta ăn thịt nàng vậy."

Đỗ Quyên vội vàng nói: "Nãi nãi, là nương ta kêu ta mang đến."

Không nghĩ tới lời này vừa thốt ra càng như tưới dầu vào lửa.

Hoàng lão cha nhất thời biến sắc mặt, vỗ bàn mắng to: "Nàng là muốn khoe khoang với chúng ta, muốn nói là thân thích chúng ta chưa từng ăn vật hi hãn, mang đồ đến để khoe mẽ. Thịt này ta không dám ăn! Ăn rồi bị cha nàng mắng không biết xấu hổ, nói người ta thương hại bọn hắn. Bọn họ mang tới chút thịt, chúng ta làm cha mẹ còn muốn theo hưởng ké..."

Lải nhải giận mắng quở trách.

Mặt Hoàng đại nương cũng tràn đầy nộ khí, trừng đại nhi tử không nói.

Hoàng Lão Thực bối rối, không biết trả lời thế nào.

Đỗ Quyên há hốc mồm, không ngờ tới đôi một người, đôi ra cái hiệu quả này đến.

Nàng thấy Hoàng đại nương muốn đẩy rỏ ra, vội vàng tiến lên ngăn lại, ủy khuất nói: "Gia gia, nãi nãi! Các người đừng nóng giận. Đề trách ta. Ta ăn thịt thấy ngon, nghĩ gia gia nãi nãi khẳng định cũng thích ăn nên kêu nương múc. Ta và tỷ tỷ lấy tới..."

Nói xong méu máo muốn khóc.

Mọi người vội vàng khuyên nhủ: "Đưa bé này không dễ dàng mang đến, đừng uổng phí tâm ý của nàng."

Hoàng đại nương bắt lấy yếu điểm, hỏi Hoàng Lão Thực: "Là đưa bé này muốn đưa?"

Hoàng Lão Thực gật đầu, thuật lại chuyện Đỗ Quyên muốn thịt từ Nhậm Tam Hòa.

Mọi người nghe xong thốn thức không thôi, ai cũng than thở nhìn về phía Đỗ Quyên.

Hoàng đại nương đưa rỏ cho Phụng Cô, kêu nàng mang vào phòng bếp, rồi ôm chầm Đỗ Quyên, đau lòng nói: "Không phải nãi nãi mắng người. Ta đã nói mà, nương người nào có hiếu thuận như vậy? Rốt cuộc là cháu gái ta không giống với, ở nhà ăn cơm cũng không quên gia gia nãi nãi." Rồi kêu Đại Nữ lấy trái cây cho muội muội ăn.

Hoàng lão cha cười lạnh nói: "Cũng không biết ông ngoại nàng nghe xong có xấu hổ hay không. Cháu ngoại nhỏ như vậy đã hiếu thuận gia gia nãi nãi. Nếu ta là hần, ta đã tìm một cái lỗ để chui vào!"

Đôi mắt với cục diện này, Đỗ Quyên khổ sở không thôi.

Nàng vốn định thay nương bán tiếng tốt, ai ngờ càng bán càng hư.

Nếu đã như vậy, thịt này không thể lãng phí vô ích, chuyện tốt nên ký đến trên đầu mình đi, ngày sau muốn làm dịu đi quan hệ hai bên cũng có tác dụng.

Lập tức, nàng ngồi ở giữa đám phụ nữ, nghe bọn hần hỏi cái này hỏi cái kia.

Tuy Hoàng Tước Nhi không cúi đầu nhưng lại sụp mí mắt.

Nàng cố làm ra vẻ trấn định nhưng vẫn còn có chút hoảng sợ, nói chuyện cũng lắp bắp. Mọi người liền lười hỏi nàng, chỉ hỏi Đỗ Quyên. Ý vào nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, muốn từ nàng tìm hiểu tình hình nghị thân của hai nhà Phùng Nhậm.

Đỗ Quyên nhất nhất nói.

Điều này cũng không khó, ai biết được tương lai ra sao.

Nàng nói chuyện trong trẻo sinh động, lại lưu loát, nhu mì lại hiểu thuận, tính tình không nhút nhát như Hoàng Tước Nhi, tẩu tử Hoàng đại nương càng nhìn nàng càng yêu, ngoắc Ngưu Nhi qua, muốn hấn chơi với Đỗ Quyên.

Hoàng đại nương cũng tỉnh ngộ, nói với Đỗ Quyên: "Chút nữa mới ăn cơm, ngươi đi chơi với Tiểu Bảo ca ca bọn họ đi. Ngưu Nhi đệ đệ nhỏ hơn ngươi vài tháng, tốt nhất. Ngươi dắt hấn, đừng khi dễ hấn."

Ngưu Nhi là đứa cơ trí.

So với Cửu Nhi và Lâm Xuân, người hấn nhỏ nhắn hơn, mặt mũi cũng thanh tú hơn.

Hấn thấy Đỗ Quyên cười xán lạn, người lớn đều thích nàng, cũng khởi ý niệm muốn thân cận nên đi tới kéo tay nàng nói: "Muội muội, đi. Chúng ta ra bên ngoài chơi. Bên ngoài có nắng."

Mọi người đều cười rộ lên.

Một phụ nữ cười nói: "Ngươi nhỏ hơn người ta còn kêu người ta muội muội!"

Hoàng đại nương vui tươi hơn hờ nói: "Như vậy mới phải. Thế này mới tốt."

Chị dâu nàng nhìn hai đứa nhỏ, càng vui vẻ cười.

Chương 93

Bí Mật Tính Kế

Đỗ Quyên giật tay về, cười nói: "Ta ngồi ở đây sưởi ấm. Ta sợ lạnh."

Hoàng đại nương nghe xong, vội nắm tay nàng, lại cho Phùng Thị một "tội danh" : "Mẹ người chưa cho người mặc quần áo ấm? Suốt ngày cũng không biết bận rộn những gì mà thấy nàng cứ phồng trong phòng ngoài, trên núi dưới ruộng, mà cũng không khá nổi, nuôi con cũng không nuôi nổi, chỉ biết làm bừa!"

Đỗ Quyên nhìn sắc mặt khinh thường của mọi người, thập phần đau đầu.

Sao vừa tùy tiện nói một câu là có thể kéo đến nương ?

Hơn nữa cũng không là lời hay, nương làm gì cũng đều sai.

Nàng không muốn đi ra ngoài, đương nhiên không phải vì lạnh. Nàng không muốn chơi với Tiểu Bảo.

Nàng sợ Tiểu Bảo ngăm đánh nàng, nàng không có địa lợi nhân hòa ở đây.

Thứ hai nữa nơi này có mấy đứa nhỏ, nếu ai không cẩn thận ngã, va chạm hoặc là cãi nhau đánh nhau, nàng sợ mình sẽ thành người chịu tội thay.

Ba là sợ Hoàng Tước Nhi một mình, có chuyện gì mình cứu viện không kịp.

Cho nên, nàng quyết tâm ngồi ở đây, nghe các nàng nhàn thoại, xem Vinh Tử thêu hoa, ăn cơm xong đi về.

Ai ngờ nàng cố kỵ người khác, người khác cũng cố kỵ nàng.

Vừa lúc Phượng Cô tiến vào, ngăn cản bà bà nói: "Đừng để Đỗ Quyên chơi với bọn hắn. Bọn họ là con trai, không nặng không nhẹ, quay đầu chạm đụng nàng, cũng không tốt."

Vừa nói vừa nháy mắt Hoàng đại nương.

Có lẽ người thông minh đều có một loại trực giác. Phượng Cô rất đề phòng tiểu Đỗ Quyên.

Tiểu Bảo đã đụng độ đường muối vài lần, đều không chiếm lợi thế, thậm chí thiếu chút nữa gây ra mạng người, đích thực hắn không thích nổi nàng, lén nghiêm khắc dặn dò 2 đứa nhỏ khác, không cho trêu chọc nàng.

Hôm nay bà bà có ý kêu Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi tới, nếu lúc chơi đùa có sơ xuất gì, người khác sẽ nói như thế nào?

Ông ngoại Đỗ Quyên nói gia gia nãi nãi bọn họ không thương hai khuê nữ nhà lão Đại, nếu gặp chuyện không may, chỉ sợ không thể nói rõ.

Hoàng đại nương cũng bưng bình đại ngộ.

Không thể để thông gia nắm được cán, hấn tinh hơn quỳ.

Hai tử muội tốt lành đến, cũng nên tốt lành đưa trở về.

Vì thế, Hoàng đại nương không cho Đỗ Quyên đi ra ngoài, cũng giữ Nguu Nhi lại.

Đỗ Quyên chán đến chết. Thấy Nguu Nhi cũng rất thông minh, liền nhìn hấn.

Một phụ nữ hỏi: "Đỗ Quyên, tiêu đệ đệ đẹp hay không?"

Kẻ ngốc mới nói bộ dạng không tốt.

Đỗ Quyên cười híp mắt đáp: "Tốt! Tiêu đệ đệ rất ngoan, đáng yêu!"

Nói xong, có ý làm bộ như người lớn vỗ đầu Nguu Nhi.

Mọi người đều bị nàng chọc cười.

Người phụ nữ đó lại hỏi: "Ngươi có thích tiêu đệ đệ hay không?"

Đỗ Quyên cười nói: "Thích."

Người đó nhân tiện nói: "Tiêu đệ đệ tốt như vậy, ngươi..."

Hoàng đại nương vội vã ngăn cản câu chuyện, nói: "Tiêu đệ đệ là khách, tới nhà chúng ta, ngươi phải tiếp khách. Đi, vào phòng chơi với tiêu đệ đệ."

Ở trong phòng chơi sẽ không xảy ra chuyện đi!

Rồi hướng người phụ nữ kia nháy mắt, nói thêm: "Đừng thấy Đỗ Quyên nhỏ. Rất thông minh, cái gì cũng biết, lại hiếu thuận."

Chị dâu nàng cũng bất động thanh sắc liếc nhìn người phụ nữ kia.

Người phụ nữ đó ngượng ngùng cười ngậm miệng.

Đỗ Quyên cảm thấy không thích hợp, tựa hồ các nàng có gì gạt mình, vừa rồi thiếu chút nữa lỡ miệng.

Nàng bắt đầu nghi hoặc.

Chẳng lẽ không phải vì gia gia và ông ngoại trở mặt, mới gọi tử muội mình đến ?

Tình cảnh này giống như bọn họ bí mật mưu tính gì đó.

Đáng tiếc, tuy nàng hiểu chuyện hơn những đứa trẻ khác nhưng không phải là người tinh quái lợi hại, hiện tại không đoán được gì cả.

Vốn muốn ngồi một lát rồi kiếm cơ đi về, lúc này ngược lại nàng không vội, cùng Hoàng Tước Nhi ngồi bên người Vinh Tử, vừa xem nàng thêu hoa, vừa nhong tai nghe ngóng lời nhàn thoại của mọi người.

Đám phụ nữ ngồi chung với nhau, còn có thể nói những gì?

Mẹ chồng Hoàng đại nương bắt hòa với nàng dâu Phùng Thị. Hai thông gia Hoàng lão cha và Phùng Trường Thuận trở mặt. Việc hôn nhân của Vinh Tử không thành, người thay thế lại là tiểu khuê nữ Phùng gia Phùng Minh Anh. Cho nên, mọi người tán chuyện không ngoài những việc này.

Các nàng cũng cố kị Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên ở đây, sợ tiểu oa nhi không hiểu chuyện, nghe xong trở về học lại, bởi vậy không nói toạc ra mà, nói một nửa lưu một nửa, hoặc là ngấm ngầm ám chỉ, nếu không nữa thì ra ánh mắt, điệu bộ.

Nhưng họ có thể giấu diếm Hoàng Tước Nhi, sao có thể lừa được Đỗ Quyên?

Nàng vừa nghe là hiểu rõ ràng.

Đám người này, nếu không vừa mắt hay nghi ngờ gì, họ đều có thể diễn tả rất sống động, phảng phất như thực sự là kỳ án.

Hoàng đại nương nói Phùng Minh Anh là người lợi hại, lợi dụng Nhậm Tam Hòa thích Đỗ Quyên, cố ý làm bộ làm tịch, thông đồng hãm, "Đúng là con tiểu hồ ly tinh, so với cái kia còn lợi hại hơn."

Cái kia, dĩ nhiên là chỉ Phùng thị.

Nếu Đỗ Quyên không biết nội tình, còn thật cảm thấy lời này quá hợp tình hợp lý.

Nhưng không có ai biết tâm tư Nhậm Tam Hòa rõ hơn nàng.

Có người cố ý hỏi Đỗ Quyên, có cùng tiểu di học làm tương.

Đỗ Quyên lập tức cao hứng nói, nàng sẽ. Còn nói, tương nhà nàng rất ngon, "Nãi nãi, ngày mai ta đưa một chén cho người nếm thử."

Hoàng đại nương giật giật khóe miệng, nói: "Nhà bà nội có tương."

Con nít sao biết được vị ngon là như thế nào.

Lại không thấy mất mặt, luôn cảm thấy đồ nhà mình đều là thứ tốt.

Đỗ Quyên lại nói: "Nãi nãi là nãi nãi, ta đưa nãi nãi là hiếu kính nãi nãi."

Hoàng đại nương nhất thời cười như đoá hoa, nói: "Ái dà, cháu gái ta rất hiếu thuận!"

Đôi mắt với Đỗ Quyên, tâm tình nàng phập phồng biến hóa khá lớn, tựa như tên một bài hát ở kiếp trước của Đỗ Quyên "Để ta vui vẻ để ta buồn".

Trong đám cháu thì Đỗ Quyên cho nàng mặt mũi nhiều nhất. Phàm gặp người, ai cũng khen nàng có một cháu gái ngoan. Đỗ Quyên nói chuyện tri kỷ nhất, nghe thập phần thoải mái. Đỗ Quyên nói chuyện cũng làm cho người nghe ghen khuất nhất, luôn làm ngực nàng khó chịu.

Tỷ như trước mắt, sự cảm động kia thật phát ra từ nội tâm.

Nhưng lần trước lúc đánh Tiểu Bảo bên bờ sông, còn có lần trước nữa lúc mượn thịt, nàng đều bị đứa cháu gái nhỏ này làm ngực đau, mà nàng lại không có biện pháp ứng phó.

Trời ạ! Nàng còn không thể nói ra được Đỗ Quyên không tốt chỗ nào.

Không giống Hoàng Tước Nhi, nàng luôn có thể xô ra một đồng thứ không đúng.

Mọi người cũng đều cảm thấy Đỗ Quyên làm người yêu thương, một chén tương cũng nghĩ tới gia gia nãi nãi.

Đỗ Quyên vội nói: "Nãi nãi cũng rất thương ta. Lần trước còn cho ta thịt ăn nữa."

Hoàng đại nương không nghe nàng nói hai chữ "mượn thịt", hết sức hài lòng.

Vì bà muốn khoe khoang trước mặt mọi người, càng muốn làm vẻ ta đây với thông gia chưa lộ diện, trong lòng kích động, tay liền xoè ra, "Ông ngoại của Tiểu Bảo ca ca người cuối năm sẽ đưa chút thịt dê đến. Quay đầu nãi nãi lại cho người mấy cân mang về."

Đỗ Quyên nhất thời cười nheo mắt, thâm tình kêu lên: "Nãi nãi!"

Hoàng đại nương vui vẻ ôm nàng, nhẹ nhàng đong đưa.

Hoàng Tước Nhi ở kê bên xem ngậy người, không rõ sao muội muội lại thân với nãi nãi như vậy.

Hoàng đại nương rất vui vẻ nhưng cũng không quên dẫm đạp Phùng thị, nhìn mọi người cảm thán nói: "Nếu con dâu cả có một chút xúu hiếu thuận như đứa bé này, lão Đại chúng ta sao lại khó làm người như thế chứ. Ta và cha hẳn cũng không bị người mắng mỏ."

Đỗ Quyên dùng sức mím chặt miệng, không dám nói tiếp nữa.

Trời đất chứng giám, trong lòng nàng rõ ràng nương hào phóng hơn nàng nhiều.

Chỉ là không biết vì sao, nương tặng đồ còn đắc tội người ta. Nàng thì sao, có đưa bao nhiêu ra ngoài, cũng có thể vớt trở về như thường. Nếu không nữa thì khẳng định sẽ làm cho người nhớ nàng tốt, tuyệt đối sẽ không cho không.

Đang nói, chợt nghe bên ngoài có người kêu "Đỗ Quyên" "Đỗ Quyên".

Là Lâm Xuân và Cửu Nhi.

Hai đứa nhỏ tiến quân thần tốc, một đường hô Đỗ Quyên đã chạy vào nhà.

Tiểu Bảo đang chơi với đám biều đệ trong viện, nhìn thấy hai người bọn họ vội vàng theo vào, chống nạnh quát: "Ai cho các ngươi vào? Không được tới nhà của ta! Cút đi!"

Hắn còn ghi hận lần trước bị đánh.

Không thể ở bên ngoài khi dễ người, ở nhà mình đuổi người là tốt nhất.

Cửu Nhi lập tức phản bác: "VẬY NGƯỜI CŨNG KHÔNG ĐƯỢC TỚI NHÀ TA. SAO LẦN TRƯỚC NGƯỜI TỚI?"

Tiểu Bảo á khẩu không trả lời được.

Lâm Xuân làm như không nghe thấy, liếc nhìn Tiểu Bảo mắt rồi quay đầu, cũng không quẫn bách hay sợ hãi, hai mắt chuyển nhanh như chớp, tìm tòi nghiên cứu quét mắt qua Hoàng lão cha, Hoàng đại nương.

Nhìn qua một vòng, cảm thấy biểu hiện của mọi người coi như bình thường, mới chạy đến bên người Đỗ Quyên, kéo tay nàng nói: "Đỗ Quyên."

Đỗ Quyên kinh ngạc hỏi: "Sao các ngươi tới đây?"

Lâm Xuân nói: "Kêu ngươi trở về ăn cơm."

Hoàng đại nương thấy 2 tiểu tử này đuổi theo Đỗ Quyên đến nơi này, trầm mặt nói: "Buổi trưa Đỗ Quyên ở đây ăn cơm. Không đi về."

Chẳng những Đỗ Quyên, ngay cả Hoàng Lão Thực cũng bị Hoàng lão cha giữ lại.

Cả nhà đại nhi tử đều ở đây, chỉ bỏ sót một mình Phùng Thị.

Lâm Xuân nghe xong, vội nhìn về phía Đỗ Quyên dò hỏi.

Cửu Nhi bật thốt ra: "Nếu bọn họ đánh ngươi thì sao?"

Ánh mắt nhìn qua mọi người trong phòng, hết sức đề phòng.

Đám người Hoàng lão cha nhất thời đen mặt.

Đỗ Quyên vội vàng nói: "Nãi nãi ta thương ta, mới không đánh ta đâu."

Nghe thế sắc mặt Hoàng đại nương mới tốt hơn một chút, phân phó Cửu Nhi và Lâm Xuân đi mau.

Trong mắt Đỗ Quyên chuyển động. Nhón chân lên, ghé sát vào tai Hoàng đại nương lặng lẽ nhỏ giọng nói hai câu, bộ dạng rất thân thiết.

Hoàng đại nương nghe xong nhin không được cười, nắm mũi nhỏ của nàng sáng giọng: "Ngươi tinh quái!"

Rồi dặn dò: "Nãi nãi sẽ không giữ ngươi. Ngày mai lại đến."

Nàng kêu Hoàng lão Nhị cắt mấy cân thịt dê cho đại ca mang đi, rồi nhìn Hoàng Lão Thực nói: "Lão Đại, mang hai nàng về đi thôi. Chớ để cho nhà mẹ

vợ người nói chúng ta thấy hẳn tới, cố ý gọi 2 đứa cháu ngoại đi, cố tình không cho hẳn mặt mũi. Trở về nói với vợ người: Các cậu đều tới. Mẹ và biểu tẩu quanh năm suốt tháng cũng khó tới một chuyến, ngày mai thỉnh bọn họ qua ăn cơm. Gọi nàng nên chuẩn bị. Chúng ta chỉ có những người này, đừng kêu người không liên quan tới."

Đây là đang nói: ngày mai qua, không cho người nhà mẹ đẻ Phùng Thị tới.

Đỗ Quyên nhìn về phía Lão Thực cha, cũng không biết hẳn nghe hiểu hay không.

Hoàng Lão Thực vội đáp ứng, cầm thịt dê, vui vẻ cáo từ.

Đỗ Quyên lại chào trưởng bối một vòng, mới cùng Hoàng Tước Nhi tay cầm tay rời đi.

Gần đây Hoàng Tước Nhi đã trán định rất nhiều, lúc đi còn chào Hoàng đại nương: "Nãi nãi, chúng ta đi."

Hoàng đại nương phát tay nói: "Đi thôi, đi thôi. Mau về ăn cơm."

Chờ bọn hắn đi xong, mọi người đều hỏi đại nương vừa rồi Đỗ Quyên nói cái gì.

Hoàng đại nương cười nói: "Nàng nói nàng nhà Nhậm thúc hôm nay có rất nhiều thịt ngon, nàng muốn qua đó ăn cơm. Nếu ăn ở đây, ăn hết thịt đưa cho gia nãi nãi, không có lời."

Mọi người sừng sốt rồi ha ha cười lên, ngay cả Hoàng lão cha cũng vui vẻ cười.

Khó trách Hoàng đại nương cũng đuổi đại nhi tử đi.

Ngẫm lại cũng đúng, giận người ta, giữ lại nhi tử và cháu gái, hại bọn họ ăn không được thịt ngon, thuận túy là hại người mà không lợi mình.

Không ăn thì không ăn, nhưng không thể tiện nghi người ngoài.

Chương 94

Đính Ước

Chi dâu nàng cười xong, càng cảm thấy Đỗ Quyên tốt.

Bỗng nhớ tới cảnh Lâm Xuân cầm tay nàng, lo âu hỏi: "Hai đứa nhỏ Lâm gia kia vẫn chơi chung với Đỗ Quyên sao? Như vậy cũng không nên a."

Hoàng đại nương thở phì phò nói: "Ngày mai ta sẽ nói với vợ lão Đại. Con gái mà cứ chơi với con trai còn ra bộ dáng gì! Chẳng lẽ coi như là vợ Lâm gia? Không thể như vậy được."

Hoàng lão cha bỗng nhiên nói: "Chờ thêm vài năm nữa đem chuyện của Ngưu Nhi và Đỗ Quyên định ra. Cũng không cần chờ trưởng thành, đưa nàng cho cữu nãi nãi nuôi. Dù sao thân kết thân, chẳng lẽ cữu gia gia, cữu nãi nãi còn hại nàng?"

Kiểu này là muốn đưa Đỗ Quyên đi làm con dâu nuôi từ bé.

Tâu tử Hoàng đại nương vui mừng nói: "Sao có thể chứ! Chúng ta khẳng định coi nàng như cháu gái ruột. Nhưng cô gia, việc này có chút khó. Xem vừa rồi 2 đứa nhỏ đối với Đỗ Quyên, lão Đại bọn họ, còn có Lâm gia..."

Nàng chưa nói hết lời nhưng hiển nhiên hết sức kiêng kỵ Lâm gia.

Hoàng lão cha hừ nhẹ một tiếng nói: "Ta nói, đó là cháu gái Hoàng gia. Lão Đại dám không nghe! Không phải nói là nhà nghèo sao? Vậy thì đưa con cho người khác nuôi, khỏi phải như hai đứa con trai trước đó, nuôi không nổi."

Lời hấn thực kiên định, không cho phản bác.

Đây là sau khi Đỗ Quyên đi, hấn tự định kết quả.

Không phải Phùng Trường Thuận thích nhất giảng đạo lý sao?

Vậy hấn cũng muốn xem xem, gia gia định thân cho cháu gái, ai dám ngăn cản!

Không riêng gì Đỗ Quyên, ngay cả Hoàng Tước Nhi hấn đều nghĩ xong.

Hừ! Nếu không thể bỏ con dâu cả, không có cách đoạn tuyệt quan hệ với Phùng gia, hấn sẽ nắm việc hôn nhân của cháu gái vào tay, chặt đứt liên hệ của Hoàng gia và Phùng gia.

Nếu Đỗ Quyên gả vào Lâm gia, dựa vào thủ đoạn của Phùng Trường Thuận, chắc chắn sẽ mượn tầng quan hệ này mà kiêu ngạo.

Không chỉ bởi vì Phùng Trường Thuận ứng đối chu toàn hơn hẳn, còn bởi vì Phùng gia ở ngoài núi, Lâm gia thường ra vào núi, càng bởi vì Nhậm Tam Hòa sắp thành con rể Phùng gia, hẳn thân với Lâm Đại Mãnh.

Nếu gã Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cho người quen cũ nhà mẹ đẻ của bà già, Phùng Trường Thuận sẽ không có cách. Hai bên nháo thành như vậy, hẳn còn không biết xấu hổ làm tới sao?

Theo lý thuyết, cháu gái định thân với Lâm gia, hẳn cũng vui vẻ.

Nhưng không biết vì sao hẳn cảm thấy trước mặt Lâm gia, bản thân khẳng định không có mặt mũi bằng Phùng Trường Thuận. Ý nghĩ này làm hẳn ghen ghét khó nhịn.

Chỉ cần vừa nghĩ đến bộ dáng mạnh mẽ của Phùng Trường Thuận, lòng hẳn rối thành một đoàn, liều mạng muốn đảo loạn cục diện này.

Hắn tuyệt đối không cho đại nhi tử và Lâm gia kết thân!

Vì thế, hẳn không tiếc sớm tiến bước Đỗ Quyên.

Lúc trước Lâm gia đính hôn ước bằng miệng với đại nhi tử. Hai huynh đệ Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu còn đánh trống giương cờ thay Đỗ Quyên thu xếp tiệc đầy tháng. Việc này người cả thôn đều biết.

Hắn sợ càng kéo dài sẽ không đối ý. Khi đó sẽ nhiều khó khăn.

Dù sao kết thân với nhà mẹ đẻ bà già, thân càng thêm thân, người khác cũng không dễ xen mồm.

Chỉ cần không cho thông gia kia chen vào, làm thế nào đều được.

Nghĩ như vậy, hẳn cười lạnh, đợi không kịp muốn xem bộ dáng kinh ngạc của Phùng Trường Thuận.

Ra quyết định này, ngoại trừ những lý do trên, hẳn còn cảm thấy cả nhà đại nhi tử đang dần dần thoát ra khỏi bàn tay của hắn.

Đây là điều hắn kiêng kị nhất.

Nuôi con trai là vì cái gì?

Không phải là cho người khác hưởng.

Nếu con trai hẳn biểu ít đồ đã bị thông gia chỉ vào mũi mắng, vậy Phùng Trường Thuận hẳn dựa vào cái gì mà hưởng xái cháu gái hắn?

Sau một hồi cân nhắc, hẳn mới nói với Hoàng đại nương: "Ngày mai người đi Cây Lê cầu, mang theo Đỗ Quyên, ở đó mấy ngày. Đến thường xuyên như vậy, nàng và Ngưu Nhi sẽ quen thân hơn. Ở bên kia quen, sau này càng dễ làm hơn."

Hoàng đại nương liên tục gật đầu, cảm thấy chủ ý này của hắn rất tốt.

Tẩu tử nhà mẹ đẻ bà cũng thấy chủ ý này tốt, cười nói: "Nếu Đỗ Quyên ở quen, cô nãi nãi đưa nàng cho ta. Ta khẳng định coi nàng như cháu ruột. Ở hai tháng, đợi ngày mùa lại đưa về."

Nàng vui vẻ nghĩ, mỗi năm đi 2,3 lần. Mỗi hồi ở một hai tháng, ở rồi Đỗ Quyên sẽ biến thành cháu dâu nàng.

Bởi vậy, Hoàng đại nương quyết định ngày mai sẽ mang Đỗ Quyên đến đây ở một đêm. Sáng sớm hôm sau sẽ đưa nàng đi Cây Lê Cầu thăm người thân.

Tình hình này, Đỗ Quyên hoàn toàn không hay biết gì cả.

Từ nhà bà nội ra ngoài, nàng lập tức khen Hoàng Tước Nhi: "Hôm nay gan tở tở lớn rất nhiều, dám chuyện với người khác. Có phải thật dễ dàng hay không? Tuyệt không khó, đúng không?"

Hoàng Tước Nhi mím môi cười, có chút ngượng ngùng.

Muội muội nói không khó, nhưng tim nàng vẫn treo lơ lửng a.

Bất quá, nàng vẫn thực vui vẻ, xem ra đối với biểu hiện của mình cũng rất hài lòng.

Đỗ Quyên khích lệ nàng vài câu, rồi quay đầu hỏi Lâm Xuân, sao nhớ tới gọi nàng ăn cơm, bởi vì lúc đi đã nói là nàng và tỷ tỷ ăn cơm ở nhà bà nội.

Lâm Xuân nói là Nhậm thúc gọi hẳn và Cửu Nhi đến.

Đỗ Quyên cười, nghĩ rằng trách không được, phái hai tiểu tử đến gây rối.

Đi tới cửa Nhậm gia đã thấy Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh đang đứng chờ.

Gặp mặt cũng không nói nhiều, trực tiếp mang bọn họ vào Đông sương.

Trên bàn đã bày xong đồ ăn. Huynh đệ Thu Sinh, tiểu biểu ca Đỗ Quyên đều ngồi sẵn. Thấy bọn họ vội vàng hô to, nói đối đến nỗi ngực dán vào lưng nhưng vẫn chờ bọn hắn đến mới dám động đũa.

Cửu Nhi và Lâm Xuân lập tức đi tới, một người chiếm một vị trí, không hện mà cùng giữ lại vị trí ở giữa, ngoác Đỗ Quyên tới ngồi.

Đỗ Quyên vội đẩy Cửu Nhi, "Ngồi xích qua bên kia một chút, ta ngồi chung với tỷ tỷ."

Cửu Nhi đành phải xê qua một bên để Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi ngồi xuống .

Xong xuôi mọi người mới vui vẻ cầm đũa.

Hình như Đông sương vì đám trẻ mà chuẩn bị. Không chỉ bàn ghế dụng cụ đều nhỏ hơn một số, ngay cả phòng ở đều ngăn cách trước sau, bố trí tinh xảo khéo léo.

Hoàn cảnh như vậy, bố trí như thế, lại không có người lớn bên cạnh. Nhậm Tam Hòa vào một lát là đi, chỉ để Phùng Minh Anh lại chiếu cố. Đám nhóc thập phần thoải mái hoạt động, có cảm giác như đang ở nhà, ăn uống cười đùa, không hề coi mình như người ngoài.

Bởi Phùng Minh Anh phải ở bên cạnh chiếu khán, Nhậm Tam Hòa chỉ cho nàng các nơi: thứ gì đặt ở nơi nào, dùng cho cái gì, cái đó dùng để làm gì, phảng phất nàng đã là nữ chủ nhân của nhà này.

Đỗ Quyên rất bất mãn, vừa ăn vừa dùng kiếm mắt bắn Nhậm Tam Hòa.

Không phải nàng muốn quấy rối, thật sự là nhịn không được.

Nhìn xem, mặt Phùng Minh Anh đỏ ửng, cười xấu hổ. Nhậm Tam Hòa lại trấn định như thường.

Đỗ Quyên không cảm thấy vì hấn da dày.

Đây căn bản là trong lòng hấn không có tình yêu!

Nếu trong lòng hấn có tiểu di, đôi mắt với thiếu nữ sắp trở thành vợ mình, hấn có thể trấn định tự nhiên như vậy sao?

Trừ phi hấn không phải nam nhân!

Nhậm Tam Hòa cũng không biết trong lòng Đỗ Quyên ngoắt ngoáy, hấn dẫn Phùng Minh Anh vào một phòng thông nhau. Cũng là ngăn cách trước sau, ở giữa có cửa tròn tương thông.

"Trong tủ đó đều là điểm tâm, còn có thịt khô, do mẹ nuôi Đỗ Quyên giúp làm." Hấn kéo ra một cái cửa tủ, chỉ vào mấy hộp điểm tâm nói, "Lá trà ở bên cạnh. Trong cái rương kia đều là đồ chơi."

Phùng Minh Anh nhẹ giọng nói: "Ta hiểu được. Người mau đi đi, bọn họ đang chờ."

Nhậm Tam Hòa quay đầu nhìn người thiếu nữ trước mặt, từ trước ngực lấy ra một mảnh ngọc điêu khắc với những đường vân đỏ như tơ máu. Rất nhỏ, là một tượng Quan Âm. "Cái này... Là... nương ta cho ta. Có thể bảo bình an. Cho người!"

Hấn kéo tay của thiếu nữ, đặt vật màu đỏ kia trong lòng bàn tay của nàng.

Phùng Minh Anh nhất thời kích động, mặt ửng hồng, ngẩng đầu nhìn về phía hấn.

Ánh sáng trong mắt lóe ra. Ánh mắt long lanh như muốn ứa lệ.

Hấn hạ sinh lễ rất dày cho Phùng gia, nhưng đối với nàng mà nói, những thứ đó đều là vật chết. Hôm nay đích thân hấn đưa thứ này, rõ ràng là bất đồng.

Nàng nắm chặt huyết ngọc trong lòng bàn tay, đặt lên ngực.

Nhậm Tam Hòa tựa hồ cũng có chút xúc động, thấp giọng nói: "Ta..."

Chợt nghe bên ngoài tiếng ho khan non nớt vang lên liên tục, rõ ràng là cố ý.

Hắn lắc đầu cười khò nói: "Đỗ Quyên, cũng không biết tại sao, không hy vọng người gả cho ta, sợ ta đối với người không tốt."

Phùng Minh Anh vội nói: "Nàng mới bậy lớn, nương lại thường cãi nhau với nãi nãi, cho nên nàng cảm thấy gả cho người đều không tốt. Người đừng trách nàng."

Nhậm Tam Hòa mỉm cười nói: "Người yên tâm, ta cưới người nhất định sẽ đối tốt với người."

Phùng Minh Anh tin nhiệm gật đầu, một chút cũng không hoài nghi.

Nhìn hai người đi ra. Mặt Phùng Minh Anh toả sáng, Đỗ Quyên thở dài: Sao mình không bỏ xuống được việc này chứ? Đây là lựa chọn của bọn họ, chưa chắc là không tốt.

Nhậm Tam Hòa cười nhìn nàng một cái, rồi nhìn Thu Sinh nói: "Ta đi!"

Thu Sinh vội vàng đứng lên nói: "Nhậm thúc, người ăn chung với chúng ta không ngon sao? Ăn với mấy lão đầu có ý nghĩa gì chứ?"

Đỗ Quyên phớt xuy một tiếng cười rộ lên.

Nhậm Tam Hòa nhướn mày nói: "Nga? Cha người và đại bá cũng là lão già? Da người lại ngứa phải không?"

Phùng Minh Anh nhin cười thúc giục: "Người mau đi đi. Bọn họ chờ sót ruột."

Hắn là chủ nhân, sao có thể không ở phòng chính tiếp khách chứ. Vừa rồi bắt quá là vợ Đại Mãnh kiếm có, kêu bọn hắn đi ra tiếp tý muối Đỗ Quyên, để hai người ở chung một hồi. Nếu ở mãi không ra, người ta sẽ nói.

Nhậm Tam Hòa cười đi ra.

Trong này, Phùng Minh Anh chiếu ứng đám nhỏ ăn cơm, lại cùng Hoàng Tước Nhi thu thập bát đũa đi phòng bếp. Đỗ Quyên lại ra phòng chính.

Phòng chính bày 2 bàn. Nam nhân đang uống rượu. Nữ nhân đang dùng cơm.

Nhìn thấy nàng, bà ngoại Phùng bà mẹ vội ngoắc nói: "Đỗ Quyên lại đây. Ăn xong rồi hả? Nếu không lại đến ăn thêm chút?"

Đỗ Quyên nhin cười không được, nói: "Ăn no rồi."

Lão nhân gia luôn là như vậy, sợ trẻ con ăn không ngon.

Vợ Đại Mãnh giương giọng hỏi: "Đỗ Quyên, sao nãi nãi người không giữ các người ăn cơm?"

Một câu hỏi, ngay cả bàn của đàn ông cũng an tĩnh lại, nghe bé gái nói như thế nào.

Đỗ Quyên chen đến bên người Phùng Thị, đáp: "Nãi nãi kêu ở lại. Là ta nói, hôm nay nhà Nhậm thức có thực nhiều thịt, nếu không đến ăn thì không có lời."

Tiếng nói vừa dứt, liên tục vài tiếng "phốc" vang lên rồi tiếng sặc khụ tiếp theo sau.

Các nữ nhân cười ngửa tới ngửa lui.

Hoàng Lão Thực thấy tiểu khuê nữ làm cho người ta thích như vậy, cũng cao hứng, vội đem lời của mẹ nói với Phùng thị, là muốn thỉnh cậu mợ bọn họ đến nhà ăn cơm.

Phùng Thị nghe xong không nói chuyện, chỉ gật đầu.

Lâm lý chính nhân cơ hội thấp giọng nói với Phùng Trường Thuận: "Ta thấy ngày mai là cơ hội, ta tới cho các người hoà giải. Đều là thông gia, già cả rồi cương cũng không tốt..."

Đỗ Quyên vừa lắng tai nghe, vừa nhìn về phía Lão Thực cha.

Thấy bộ dáng hẩn như không có cảm giác gì, biết hẩn căn bản không nghe lọt lời nãi nãi nói.

Nàng liền lớn tiếng nói: "Nương, nãi nãi nói, ngày mai mời ăn cơm, người bên kia tới nhiều, không cần mời người không liên quan."

Chương 95

Đỗ Quyên Vẫn Là Đỗ Quyên

Đỗ Quyên nhìn mặt Phùng Trường Thuận nháy mắt đen lại, thầm xin lỗi nãi nãi.

Nàng cũng không có ý châm ngòi, chỉ là cảm thấy cừ hận của hai thông gia ngày càng sâu, thật khó có thể hoà giải. Nếu cố kéo bọn họ chung đụng với nhau, không chừng lại như lần trước, vừa giáp mặt đã gây túi bụi. Sau đó vì xả giận, một người muốn con trai hưu vợ, một kẻ muốn con gái bỏ chồng, cuối cùng xui xẻo lại là gia đình nàng.

Trước mắt như vậy rất tốt. Không lui tới thì không lui tới, còn giảm bớt rất nhiều chuyện.

Nhậm Tam Hòa liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, quay đầu thấy Phùng Trường Thuận muốn phát tác với Hoàng Lão Thực, vội vàng đứng dậy nói: "Nhạc phụ! Ta muốn khai hai mẫu đất hoang để trồng trọt nhưng ta không trồng cấy qua, cũng không biết nên trồng cái gì. Nhạc phụ đã tới đây, chịu khó vất vả chút, ngày mai giúp ta nhìn rồi chọn 2 chỗ."

Phùng Trường Thuận kiểm lại bất mãn, gạt đầu nói: "Tốt. Mặc dù người săn thú, nhưng chúng ta là nông dân không trồng trọt cũng không được. Ngày mai ta giúp người tìm xem, tuyển một địa phương, trồng chút hoa màu, đỡ phải mọi thứ đều phải cùng người đổi."

Lâm lý chính vội vàng tiếp lời, nói chỗ nào thích hợp trồng cái gì.

Đề tài cứ như vậy chuyển qua.

Hoàng Lão Thực không phát hiện chút gì, ăn vô cùng vui vẻ.

Đỗ Quyên cũng không cảm thấy hấn vô năng, hăm mộ nghĩ, cha thực có phúc.

Lại nhìn Phùng thị, đôi mắt đầy bàn mỹ vị lại ăn không vô, theo đám người vợ Đại Mãnh quở trách cha mẹ chồng bất công và không đúng, kể lể mấy năm nay nàng chịu buồn bực, bộ dáng sầu khổ.

Đây chính là khác biệt!

Người hay lo nghĩ, cho dù gia tài bạc triệu, nô bộc thành đàn, cũng bị dày vò khổ sở. Người có phúc dù gia cảnh nghèo khó chút, cũng là vạn sự không để tâm.

Đỗ đại tiểu thư cũng rất có phúc khí.

Nàng đi theo Phùng Thị về nhà, thấy nàng bận tâm tính toán chuyện ngày mai, liền khuyên nhủ: "Nương, ta có cái gì thì nấu cái đó. Nãi nãi mang thịt dê đến, giết một con gà nữa là đủ rồi."

Phùng Thị gật đầu. Giáo huấn năm ngoái nàng còn nhớ rõ.

Bởi vậy, nàng cũng lười phí tâm, liền đem tất cả đồ trong nhà ra coi, cũng đủ làm hai bàn lớn.

Ngày hôm sau, đám người Hoàng lão cha đến, cứ tưởng rằng sẽ gây gỗ với thông gia. Ai ngờ đám người Phùng Trường Thuận không lộ diện, không biết đi đâu. Tuy là hợp tâm ý nhưng đến cùng cũng không thoải mái. Trong đáy lòng nghĩ, thông gia nên lên mặt với mình, sau đó bị mình báng cho vài câu rồi tức giận bỏ đi, đó mới là sáng khoái.

Hoàng đại nương nói tới nói lui mắng Phùng thị, nói nhà mẹ đẻ nàng không hiểu lễ.

Có lẽ là ngày quá tốt, muội tử giả cho người trong sạch, Phùng Thị mang tư thái thản nhiên đối mặt bà bà, đặc biệt nhẫn nại với chuyện nàng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, chọn tam lấy tứ.

Đỗ Quyên cũng kiệt lực chọc cười, tốt xấu gì cố ứng phó cho xong ngày này.

Nhưng nàng thủy chung cảm thấy gia gia nãi nãi có chút không thích hợp.

Mặc dù đối với nàng rất tốt nhưng không thành khẩn, nàng thật không quen.

Nàng đề cao cảnh giác nhưng thủy chung không thấy chút manh mối nào.

Nghe đại cữu nãi nãi nói muốn mang nàng đi thôn Cây Lê Câu chơi, nàng không muốn đi, liền giở trò: lúc ăn cơm ăn cho thật no, ăn chút thịt dê kho tàu. Món đó cay, đến ngộ nàng liền nói bụng không thoải mái.

Đau bụng, dĩ nhiên phải nằm trên giường.

Hoàng đại nương mắng Phùng Thị một trận. Nói nàng nấu ăn mỗi ngày mà vẫn không thấy tiến bộ, nấu thịt dê cay như vậy, làm hại cháu gái đau bụng vân vân.

Đỗ Quyên nghe xong bĩu môi.

Lời này nghe vào là quan tâm nàng, kỳ thật là giận chó đánh mèo.

Nàng không ăn cay, nhưng ở nơi này ai cũng thích ăn cay. Nếu nương thật nấu thịt dê không cay, thế nào cũng sẽ bị nãi nãi mắng chết.

Tóm lại, vô luận Phùng Thị như thế nào làm, đều sẽ không tốt.

Đây cũng là nguyên nhân Đỗ Quyên không muốn ông ngoại chống đối với gia gia. Oán hận chôn chứa đã sâu, không thể nói hai ba câu là có thể hóa giải, cần gì phải phí tinh thần.

Ngày hôm sau, tinh thần Đỗ Quyên còn mệt mỏi, sắc mặt cũng không tốt.

Hoàng đại nương tới hỏi nàng đã khỏi chưa.

Đỗ Quyên nói, đã hết đau, chỉ là trên người không có sức.

Hoàng đại nương vội đỡ nàng, nói mang nàng đi thăm thân thích, tới nhà cữu gia gia ở thôn Cây Lê Câu chơi, có thật nhiều biểu tở mọi cùng anh em bà con, còn có thật nhiều lễ, đồ ăn ngon nhiều nhất, cũng không ít trò vui.

Nói đến ngàn hoa rơi rụng, Đỗ Quyên lại lắc đầu nói, nàng không đi.

Rất thẳng thắn, rất dứt khoát nói "Không đi".

Hỏi vì sao, nàng đáp "Là không đi", không có vì sao.

Hoàng đại nương ngậy ngấn cả người, rơi vào cảnh giới "Để ta vui vẻ để ta buồn".

Rõ ràng ngày hôm qua cháu gái thật khéo léo biết điều, sao lúc này lại như vậy chứ?

Bà nghĩ, Đỗ Quyên không muốn đi thì cũng nên uyển chuyển chối từ, kiếm cớ, mà không nên trực tiếp cự tuyệt mới đúng.

Cách đối xử này của nàng không giống bình thường a!

Nàng không biết Đỗ Quyên có lý lẽ riêng của mình. Ngày hôm qua nàng lấy lòng gia gia nãi nãi là bởi vì đạo lý hiếu kính lão nhân, sao bọn họ không cao hứng khi người khác chủ động hiếu kính chứ? Bày ra khuôn mặt tươi cười, nói chuyện ngọt chút, người tốt ta tốt mọi người tốt, đối với nàng cũng không phải việc khó gì, bởi vì nàng vốn là người thuần thiện.

Nhưng nếu muốn như Phùng Thị, biểu đồ mà như bị ép, nghiêm mặt, cho tới bây giờ không được một tiếng tốt, nàng mới không làm đâu.

Hôm nay việc này lại bất đồng. Mặc kệ nãi nãi không để ý thân thể nàng còn chưa khỏe, vẫn cố ý muốn mang nàng đi thôn Cây Lê Câu, chỉ từ nội tâm của nàng mà nói, nàng không muốn đi.

Không muốn đi thì không đi, không có gì đáng nói.

Nàng còn là một đứa bé đã muốn nhường người vì lợi ích toàn cục, sau này như thế nào sống?

Hoàng đại nương không cam lòng dỗ nói: "Người bồi nãi nãi đi, được không?"

Đỗ Quyên mệt mỏi nói: "Trên người ta không có sức, kêu cha bồi nãi nãi đi."

"Trên người không có sức, đi ra ngoài chạy nhảy, chơi đùa là có lực."

"Không đi!"

"Sao người không nghe lời?"

"Bé gái phải nhã nhặn, không thể chạy khắp nơi."

Hoàng đại nương nghe xong thiếu chút nữa té ngã, nhìn ngang nhìn dọc đứa cháu gái này. Tuy ai cũng khen nàng nhưng căn bản không có chút "nhã nhặn" nào, "Yêu, người mới bao lớn? Tiểu di người lớn như vậy, không phải vẫn tới nhà của người!"

Đỗ Quyên nói: "Tiểu di ta sắp gả cho Nhậm thúc."

Hoàng đại nương sầm mặt: "Người muốn phân cao thấp với nãi nãi có phải không? Học mẹ người đối nghịch nãi nãi?"

Đỗ Quyên chu mỏ nói: "Nãi nãi! Ta ngã bệnh, không muốn nhúc nhích. Van cầu nãi nãi, đừng kêu ta đi! Ta chỉ muốn ở nhà."

Hoàng đại nương đen mặt: "..."

Ngưu Nhi đi tới nhiệt tâm mời Đỗ Quyên: "Đỗ Quyên, đi nhà ta chơi."

Đỗ Quyên không khách khí chút nào, cự tuyệt: "Ta không thích chơi với người."

Bé trai ngây ngẩn cả người.

Phùng Thị ở kế bên nghe cả nửa ngày, lúc này đi tới, lo sợ nói: "Nương, Đỗ Quyên không đi thì thôi. Kêu cha nàng đi chúc tết."

Lửa giận của Hoàng đại nương không có chỗ phát tác, nghe vậy lập tức mắng lên.

Mắng nàng dạy hư khuê nữ, đối nghịch nãi nãi, nàng ra ngoài chơi cũng không cho đi.

Đỗ Quyên ngăn cản không kịp, thầm than Phùng Thị không có ánh mắt, chỉ đành phải nói: "Nãi nãi, là ta không muốn đi. Nương không dạy."

Hoàng đại nương đích thực không có biện pháp, ngực khó chịu đến đòi mạng, lửa giận bốc cao bỏ đi. Tới cửa sân gặp Hoàng Tước Nhi, trong lòng nàng vừa động, liền kêu Tước Nhi đi.

Gan Hoàng Tước Nhi đến cùng chưa đủ lớn, không dám bác bỏ nên cùng nãi nãi đi.

Cách một hồi, Hoàng đại nương cho người báo với Hoàng Lão Thực và Phùng Thị, nói muốn mang Hoàng Tước Nhi đi thôn Cây Lê Câu chúc tết.

Đỗ Quyên bị chọc tức, nháo muốn Hoàng Lão Thực đi đón tỷ tỷ về.

Hoàng Lão Thực đi qua nhà cha mẹ, có thể biết là đón không được.

Đỗ Quyên nổi giận thầm nghĩ. Bản cô nương cũng muốn xem đến cùng bọn họ muốn gì. Vì thế cùng Hoàng Lão Thực đến nhà bà nội một chuyến.

Người bên kia đang chờ nàng, thấy nàng liền vui tươi hơn hờ cưỡng bức mang đi, cho rằng con nít, dễ dàng, dọa nạt, có gì mà không thể.

Một phụ nữ tiến tới muốn bé Đỗ Quyên.

Nhưng Đỗ Quyên chết sống không thuận theo, lại khóc lên.

Ngày thường nàng gặp người là cười, khóc cũng không giống người ta, liều chết liều sống bén giọng tru lên, ong ong đâm vào tai người ta, rồi kêu thét lên. Kêu cha, kêu nương, lại kêu tỷ tỷ, như sinh lý tử biệt vậy, nháo cho hàng xóm đều vây xem.

Hoàng Lão Thực bị Đỗ Quyên lây nhiễm, tình cảm càng phong phú hơn.

Nghe nàng khóc gọi cha, đau lòng không thôi, nhanh chóng khẩn cầu Hoàng đại nương: "Nương, Đỗ Quyên không muốn đi thì đừng mang nàng đi."

Hoàng đại nương tức giận đến mắng: "Lão nương mang nàng đi chơi, không phải muốn bán nàng, người đau lòng cái gì chứ?"

Hoàng Lão Thực cười làm lành nói: "Đỗ Quyên còn nhỏ, không quen xa cha mẹ..."

Hoàng đại nương thấy hấn tranh luận lần nữa, tức giận đến đuổi đánh hấn.

Sắc mặt Hoàng lão cha càng khó coi đòi mạng.

Trong lòng hấn lại nổi lên cảm giác kia: hấn căn bản không nắm được một nhà đại nhi tử, ngay cả cháu gái nhỏ nhất cũng không nắm được, việc hôn nhân này sợ không thuận lợi như tưởng tượng.

Ý niệm này làm hấn thống hận như ngồi trong chảo dầu, cảm thấy tất cả đều do thông gia gây nên.

Hấn quát: "Con nít mới có bấy lớn đã không bớt lo, trưởng thành sẽ ra sao? Lão Đại, người cút về cho ta! Hai chị em nàng đi với nãi nãi."

Đỗ Quyên hét thảm nói: "Ta không đi ta chết cũng không đi cha nương "

Giọng trước sau như một cao vút, xông thẳng lên trời.

Tiếng kêu làm người thôn Thanh Tuyền đều chạy tới, sôi nổi hỏi làm sao.

Cuối cùng, Nhậm Tam Hòa, Lâm Đại Đầu, Phùng Trường Thuận cũng đều đuổi tới.

Người bên ngoài còn vây quanh, Phùng Trường Thuận hỏi rõ căn do, lập tức châm chọc Hoàng lão cha: "Đây là mang cháu gái ra ngoài chúc tết hả? Sao ta thấy như muốn trời mang đi bán vậy? Có người như vậy sao? Con nít không muốn, còn nhất định bắt nàng đi. Nếu thấy ta chướng mắt thì nói ngay, ta lập tức đi, rời xa thôn Thanh Tuyền. Ngay cả cửa nhà con rể lớn ta cũng không dám vào. Con út ta chưa thành thân, ta đã mặt dày đến ở nhà con rể tương lai. Ta đã trốn tránh người, người còn muốn như thế nào nữa?"

Mặt Hoàng lão cha đều đỏ.

Mỗi lần đối mặt thông gia này, hẳn đều cảm thấy thấp một khúc. Mỗi một câu thông gia nói ra đều gắt gao đè nặng hẳn, làm hẳn không thể đáp trả, thật mất mặt.

"Nàng là cháu gái ta, mang nàng ra ngoài chơi cũng phạm pháp?" Hẳn giận dữ hét.

"Không phạm pháp. Người đang bắt ép nàng đi. Ha ha! Ta sống đến từng tuổi này chưa thấy qua đưa cháu gái đi chơi mà như giết heo vậy." Phùng Trường Thuận cười nhạo xong, xoay người bỏ đi.

Người vây xem đều cúi đầu cười trộm.

Hoàng lão cha cảm thấy mình giống như khi vậy, dùng để chọc cười người khác.

Hắn tức giận hung tợn nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không chút yếu thế, như cũ khóc rống nháo muốn về nhà, "Vì sao các người luôn khi dễ ta ô ô, ta nghe lời như vậy" vừa kêu khóc, hai tay vừa quào loạn, cào vài đường ứa máu trên mặt người phụ nữ bé nàng, lại nắm tóc nàng ra sức kéo.

Người phụ nữ đó sợ tới mức kêu to, lại không dám buông tay, một là sợ làm Đỗ Quyên té, thứ hai nữa là vừa buông tay, Đỗ Quyên nắm tóc nàng như chơi đu dây, khi đó không chừng lộn luôn da đầu nàng.

Phùng Thị thấy Đỗ Quyên nháo thành như vậy, nhịn không được muốn tiến lên.

Phùng Minh Anh kéo nàng lại, không cho nàng tiến lên.

Lúc này đi lên sẽ thành đối tượng xả giận.

Trước mặt nhiều người như vậy, hãy xem bọn họ muốn như thế nào.

Hoàng Tước Nhi vốn tức giận đến phát run, bởi gan nhỏ, luôn tự an ủi bản thân. Lúc này nhìn thấy rất nhiều người tới, lá gan lớn hơn chút, liền tiến lên nắm vạt áo người phụ nữ đó, không ngừng dùng chân đá nàng, vừa khóc nói: "Thả muội muội ta xuống! Để nàng xuống!"

Người phụ nữ còn chưa kịp nghĩ nên thả xuống hay không, nàng liền cắn vào cổ tay nàng một cái.

Người phụ nữ gào lên, cảm thấy hôm nay thật xui xẻo.

Đáng thương, nàng chỉ muốn nàng dâu thôi, sao lại bị tội này?

Thì ra, nàng chính là nương Nguu Nhi.

Giờ phút này nàng tiến thoái không được, Đỗ Quyên thành củ khoai phồng tay, ném cũng bỏ không được. Bên cạnh có người tiến lên hỗ trợ gỡ ra, Đỗ Quyên liền hướng nàng nhỏ nước miếng.

Tóm lại, Đỗ Quyên vẫn là Đỗ Quyên, không đổi chút nào.

Năm đó lúc còn bú sữa mẹ, Tiểu Bảo đập hồng con trâu nhỏ của nàng, nàng đã đại náo một trận. Lần này y chang.

Hoàng đại nương nhìn thấy, tức giận chạy tới muốn đánh Hoàng Tước Nhi.

Đỗ Quyên vừa khóc, vừa không quên nhìn bốn phía, tai nghe tám phương. Thấy nãi nãi muốn đánh tỷ tỷ, khóc lớn tiếng nói: "Chạy mau lên, tỷ tỷ"

Hoàng Tước Nhi lúc này khôn khéo, quả nhiên nhanh chân chạy.

Hoàng đại nương nhìn Đỗ Quyên kêu xong tiếp tục khóc thét, đều trợn mắt há mồm.

Nhậm Tam Hòa không vội vã, nhìn hồi lâu, lúc này mới tăng hắng một cái, tiến lên cười nói: "Lão cha, con nít không hiểu chuyện, không muốn đi thì thôi. Cũng may còn đang ở nhà mà còn nháo như vậy. Nếu tới nhà thân thích mà gào như vậy, các người còn có tâm tư chơi sao?"

Con rể út của Phùng gia bắt đầu đắc lực?